

Arrest

nr. 84 643 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LIEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 mei 2011, verklaart er zich op 25 mei voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 17 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 20 februari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U spreekt Dari en u bent een Sjiiet, doordat uw vader zich heeft bekeerd tot het sjiisme. U bent op 17 februari 1988 geboren in het dorp Takana, district Jalrez, provincie Wardak. Zeven jaar later verhuisde u naar Qala Nazir, Kabul-stad, provincie Kabul omdat uw vader problemen had met zijn kozijnen vanwege een grondconflict. U werkte er als leerling in een bakkerij. Daar bleef u zeven jaar waarna u naar Iran vertrok omdat de Taliban aan de macht kwamen en uw vader vreesde vervolgd te worden omdat hij zich had bekeerd tot het sjiisme. In Iran bleef u zes à zeven jaar. Uw vader kreeg er problemen met zijn werkgever en zag zich wederom genoodzaakt te vluchten. Jullie keerden terug naar Qala Nazir, maar jullie tante - die jullie buurvrouw was - was intussen overleden. Jullie bleven twee dagen in Qala Nazir en daarna besloot uw vader naar Takana te gaan waar hij nog een huis had. In Qala Nazir konden jullie niet blijven omdat jullie geen geld hadden om een huis te huren.

Twee dagen nadat jullie in Takana waren aangekomen, ging uw vader zijn gronden inspecteren. Diezelfde dag - 25 assad (16 augustus) - kwamen de kozijnen van uw vader - die gehoord hadden dat hij terug was - bij jullie thuis langs. Ze zeiden tegen uw vader dat hij geen recht meer had op het land en dat u bij hen moest komen om tegen de Amerikanen te vechten. Uw vader weigerde en de kozijnen staken hem neer met een mes en verwondden u aan uw hand toen u tussenbeide wou komen. De kozijnen wilden u met geweld meenemen, maar door tussenkomst van uw burens - twee ouderen - zagen ze hier van af. De twee ouderen hadden tegen de kozijnen gezegd dat ze moesten toelaten dat u uw vader zou begraven en dat zij u later wel zouden komen ophalen. Vervolgens bracht de oom van uw moeder u naar Ghazni waar u twee dagen verbleef. Hierna vatte u uw reis aan. Op 15 augustus 2008 werden uw vingerafdrukken in Griekenland genomen.

Op 5 mei 2009 kwam u in België aan en een dag later diende u een eerste asielaanvraag in. Op 18 november 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 26quater omdat uw vingerafdrukken in Griekenland werden genomen. Op 17 december 2009 werd u teruggestuurd naar Griekenland. Op 23 mei 2011 was u terug in België en twee dagen later diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten voor: drie Afghaanse referenties die beweren dat zij u kennen via uw moeder in Afghanistan en enkele Afghaanse bankbiljetten (10 - 20 - 50 - 100 en 500 Afghani).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen in verband met de chronologie van uw asielrelaas. Zo verklaart u - zonder twijfel - dat uw vader overleed op 15 augustus, vier jaar geleden (CGVS vraag 72). Wanneer we uw chronologie volgen, moet dit in het jaar 2008 gebeurd zijn. Dit terwijl u op 16 augustus 2008 al in Griekenland was. Dit betekent dat u de dag van de moord op uw vader reeds in Griekenland was, wat in de context van uw verklaringen onmogelijk is. Ofwel vergist u zich in de datum waarop uw vader werd vermoord ofwel was de dood van uw vader - aangenomen dat hij is gedood - niet de aanleiding voor uw vlucht. Dat u zich louter zou vergissen in de sterfdatum van uw vader is - lettend op de zelfzekerheid waarmee dit werd gezegd en de impact dat die dag zou gehad hebben op uw leven - weinig aannemelijk. De anomalie in uw verklaring lijkt er eerder op te duiden dat de dood van uw vader - als hij al dood is - niet de aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan. In beide gevallen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de dood van uw vader en de gevolgen hiervan ernstig aangetast.

Verder beweert u dat u naar Iran bent gevlucht vanwege de Taliban die aan de macht kwamen en dat zij uw vader zouden vervolgen wegens zijn bekering tot het sjiisme (CGVS vraag 31). Volgens uw verklaringen zou u van 1995 tot 2001-2002 in Kabul gewoond hebben. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, kwamen de Taliban echter al in september 1996 al aan de macht in Kabul. Uw

vader zou zich bekeerd hebben tot het sjiisme vanwege zijn huwelijk met uw moeder. Aangezien u en uw zus geboren werden in Takana (Wardak), was uw vader toen reeds getrouwd - en dus ook bekeerd tot het sjiisme - toen jullie verhuisden naar Kabul (CGVS vragen 14, 54). Dat jullie verhuisden naar Iran vanwege de vrees vervolgd te worden omdat jullie zich hadden bekeerd tot het sjiisme is hierdoor niet plausibel. Hieruit kan geconcludeerd worden dat jullie - als sjiieten - vijf à zes jaar zonder noemenswaardige problemen in Kabul onder het Talibanregime konden verblijven. Eind 2001 kwam het regime van de Taliban ten val. Aangezien jullie pas hierna Kabul hebben verlaten (2001-2002) kan dit onmogelijk als gevolg van vervolging door de Taliban zijn geweest. Bovendien stelt u dat Burhanuddin Rabbani tijdens jullie verblijf in Kabul aan de macht was (CGVS vraag 150). Rabbani was echter president van Afghanistan van 1992 tot 1996, tot de Taliban de macht overnamen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Hij was zodoende slechts een jaar president in de periode dat jullie in Kabul woonden. Indien u werkelijk zeven jaar in Kabul woonde - tijdens de periode van 1995 tot 2002 - is het opmerkelijk dat u dat niet weet. Van iemand die een groot deel van zijn jeugd in Afghanistan spendeerde, mag verwacht worden dat hij het moment waarop de Taliban de macht overnamen, kan situeren. Dat u dit niet kan, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Overigens slaat u de bal opnieuw mis wanneer u verklaart dat uw tante bij gevechten tussen "Sayyaf" en "Wahdat" om het leven kwam (CGVS vraag 165). Deze gevechten vonden plaats in februari 1993, dus nog vóór u naar Kabul verhuisde, terwijl u zegt dat uw tante stierf nadát u Kabul had verlaten, dus ná 2001-2002 (CGVS vraag 166). Ook hier vergist u zich en koppelt u verschillende gebeurtenissen aaneen die - volgens de situatie die u schetst - absoluut niet in dezelfde tijdsperiode hebben plaatsgevonden. Deze contradicties ondermijnen uw geloofwaardigheid en laten niet toe de precieze omstandigheden van uw verblijf in Afghanistan correct in te schatten.

Daarnaast geeft u in verband met de gebeurtenissen in Takana in de week dat uw vader vermoord werd tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw vader twee dagen nadat jullie in Takana aankwamen vermoord werd, terwijl u nadien verklaarde dat dit vier dagen later was (CGVS vragen 90, 92). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, liet u uitschijnen dat dit niet zo belangrijk was en antwoordde u het volgende: "Eén dag, twee dagen, ik weet het niet precies" (CGVS vraag 93). Dat u niet weet hoelang na jullie aankomst in Takana uw vader vermoord werd tast uw geloofwaardigheid ernstig aan. Het is niet normaal dat u over een gebeurtenis die een dergelijke impact op uw leven heeft gehad geen coherent verhaal kunt vertellen. Dat uw kennis over zaken die te maken hebben met de moord op uw vader tekort schiet, wordt verder verduidelijkt doordat u de namen van uw kozijnen, met wie jullie ernstige problemen ondervonden, niet kent (CGVS vraag 79). Volgens uw beweringen had uw vader al sinds uw eerste levensjaren in Takana problemen met zijn kozijnen over de grond van uw grootvader (CGVS vraag 27). Dat u ondanks deze jarenlange vete, jullie verhuis omwille van de vete en de moord op uw vader door deze kozijnen niet weet wat hun namen zijn, is absoluut niet aannemelijk en trekt de gebeurtenissen zoals u ze schetst ernstig in twijfel. Dit wordt nog versterkt doordat u evenmin de namen van uw zogenaamde 'redders' - uw burens, de twee ouderen - kent (CGVS vragen 83-84). Dat u wel de moeite nam om aan uw tante te vragen wie het districtshoofd is, maar niet om te weten te komen wat de namen van de moordenaars van uw vader of van de ouderen die u hielpen zijn, is tekenend voor uw gebrek aan betrokkenheid en geloofwaardigheid. Dit wekt verder ook de indruk dat de informatie die u wel geeft, ingestudeerd is.

Overigens is het - in het kader van uw gebrek aan betrokkenheid - ook frappant te moeten vaststellen dat u sinds u in België bent geen poging meer ondernam om uw familie te contacteren (CGVS vragen 55, 63-67). Nochtans was uw familie in gevaar, althans volgens uw verklaringen: de kozijnen van uw vader hadden er immers mee gedreigd iedereen van uw familie te vermoorden en niemand in leven te laten (CGVS vragen 75, 87). U deed weinig tot niets om meer informatie over uw achtergebleven familie te verkrijgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u eerder nieuws uit de regio trachtte te verzamelen dan nieuws over uw familie (CGVS vragen 113-117). U zegt nochtans mensen ontmoet te hebben die uit dezelfde regio als uw moeder afkomstig waren (CGVS vraag 2). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u hen niet inschakelde om meer nieuws over uw familie te verzamelen, vertelt u dat u dit had gedaan, maar dat ze dit niet konden doen omdat het te gevaarlijk was (CGVS vragen 114, 118-119). U had bijvoorbeeld via een brief of één of andere boodschap uw moeder kunnen contacteren. Dat u hoegenaamd niets heeft ondernomen is in dergelijke omstandigheden totaal onbegrijpelijk en tast uw geloofwaardigheid verder aan. Het lijkt erop alsof u zich weinig betrokken voelt bij wat uw familie kan overkomen zijn na uw vertrek.

Voorts moet worden vastgesteld dat u eveneens weinig consequente informatie geeft met betrekking tot de bedoelingen van de kozijnen ten aanzien van u. Zo stelt u dat zij u wilden meenemen om te vechten tegen de Amerikanen (CGVS vragen 88-89), terwijl u ook verklaart dat zij iedereen van uw

familie wilden doden (CGVS vragen 75, 87). Bovendien hadden zij zonet uw vader vermoord. Het feit dat zij iedereen van uw familie wilden vermoorden, lijkt niet compatibel met hun voornemen u te rekruteren bij de Taliban. Indien ze werkelijk uw hele familie hadden willen doden, is het vreemd dat zij dat dan niet ter plekke deden. Ze hadden immers uw vader al gedood. Voorts is hun voornemen om u mee te nemen - net nadat ze uw vader vermoord hadden - niet alleen onlogisch, maar houdt dit voor hen ook een groot risico in: u zou immers wraak op hen kunnen nemen voor de dood van uw vader. Dat zij u probeerden mee te nemen naar de Taliban is in deze situatie ongeloofwaardig: u zou, in het licht van de door u geschetste familiale context, niet echt een betrouwbaar persoon zijn.

De vaststelling dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Ook al verklaart u afkomstig te zijn van Wardak, blijkt uit uw verklaringen dat uw vader met zijn familie zeven jaar na uw geboorte uit Takana wegvluchtte vanwege het zogenaamde conflict met zijn kozijnen (CGVS vragen 18-23, 27). Vervolgens leefden jullie zeven jaar in Kabu-stadl waar jullie overigens veilig waren voor uw kozijnen (CGVS vraag 25, 30-32). Dat u zich niet opnieuw in Kabul zou kunnen vestigen omdat u sijiet bent en omdat u er geen vast adres hebt, is geen afdoende verklaring (CGVS vraag 105-106, 129). In Kabul leven vandaag verschillende religieuze strekkingen zonder ernstige problemen samen. U hebt evenlang in Kabul als in Takana geleefd, maar in Kabul had u met uw familie een leven opgebouwd en ging u werken. Bovendien blijkt dat Kabul jullie voorkeur had daar jullie bij jullie terugkeer naar Afghanistan (vanuit Iran) eerst naar Kabul gingen (CGVS vraag 47). U haalt geen enkele reden aan waarom u zich niet in Kabul kan vestigen, waar uw familie eerder al zeven jaar zonder noemenswaardige problemen heeft verbleven. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Kabul, stad Kabul beoordeeld worden. U hebt er zeven jaar gewoond, u hebt er gewerkt en er is geen sprake van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. De stad Kabul is bijgevolg voor u toegankelijk, uw voorgehouden vrees wordt er geneutraliseerd en er is geen bijkomend of daarmee gelijkgesteld risico op vervolging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met

de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volgens bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De verklaring van de drie Afghanen die beweren u te kennen via uw moeder zegt niks over de problemen die u beweert in Afghanistan te hebben gekend. Dat deze drie personen uw moeder zouden kennen wordt hier overigens niet ter discussie gesteld. Dat u in het bezit bent van Afghaanse geldbiljetten kan evenmin staven dat u in Afghanistan hebt verbleven of dat de door u aangehaalde feiten correct zijn. Dit geld kan op verschillende manieren in uw bezit gekomen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52§2, 57/6, 2e lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden aan een miscommunicatie, als gevolg van de vertaling van het Pashtu naar het Engels en vervolgens naar het Nederlands. Verzoeker is de Engelse taal niet machtig waardoor hij geen controle heeft over de vertaling en dus ook niet over de fouten die zich voordoen.

Met betrekking tot de vergissing omtrent het tijdstip dat verzoekers vader overleed stelt verzoeker dat de data gegeven werden op basis van de Afghaanse jaar- en maandtelling en niet volgens de westerse berekening. Vandaar de tegenstrijdigheid. Alleszins hebben de feiten zich afgespeeld in mei 2008 en is verzoeker in augustus 2008 in Griekenland beland.

Met betrekking tot het tijdstip waarop de taliban aan de macht kwamen in Kabul betoogt verzoeker dat hij nooit beweerd heeft dat dat dit rond 2001-2002 zou gebeurd zijn. Dit is verkeerd vertaald aangezien

verzoeker gezegd heeft dat op dat moment, rond 2001-2002, de kozijnen binnen de Taliban een machtspositie hadden verworven en hierdoor een reëel gevaar vormden voor verzoekers gezin. Omdat de verwerende partij er verkeerdelijk van uit ging dat verzoeker niet wist wanneer de Taliban aan de macht kwam bekeek zij ook de verklaring over Rabbani die aan de macht was geweest in Kabul in de periode van Qala Nazir door een gekleurde bril. Rabbani was daadwerkelijk aan de macht gedurende een gedeelte van deze periode. Er moet dan ook beklemtoond worden dat verzoeker in deze correcte informatie heeft verschaft.

Met betrekking tot de gebeurtenissen in Takana in de week dat verzoekers vader werd vermoord stelt verzoeker dat verweerder zich vastpint op een verschil van een aantal dagen terwijl dit met betrekking tot dergelijke traumatische omstandigheden dit zeker niet vreemd is. Verzoeker vermoedt voorts dat zijn kozijnen Sameed en Barjaley heten maar is hier niet zeker van.

Verzoeker maakt zich ten slotte dag en nacht zorgen om zijn familie. Het probleem is dat hij niet weet waar ze zijn. Hij zal blijven zoeken naar manieren om in contact te treden met hen.

Met betrekking tot de algemene situatie in de regio van herkomst stelt verzoeker dat hij niet in Kabul geleefd heeft maar in Qala Nazir, hetgeen op 18 km van Kabul ligt. Bovendien heeft verzoeker hier maar een klein deel van zijn leven doorgebracht. Hoe verwerende partij tot het oordeel is gekomen dat de stad Kabul als regio van herkomst moet worden aangemerkt is dan ook een raadsel en moet beschouwd worden als een willekeurige beslissing van de verwerende partij.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze niet aangetoond, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Dit geldt eveneens voor de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van een grondconflict met zijn kozijnen naar aanleiding waarvan zijn vader werd vermoord.

Verzoekers asielaanvraag werd in hoofdzaak afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Blijkens de bestreden beslissing legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over (i) de sterfdatum van zijn vader, (ii) de reden waarom hij gevlucht is vanuit Kabul naar Iran, (iii) omtrent gebeurtenissen en incidenten tijdens zijn verblijf in Kabul, (iv) omtrent de gebeurtenissen in Takana in de week dat zijn vader vermoord werd. Bovendien geeft hij blijk van een gebrekkige kennis omtrent cruciale elementen uit zijn asielrelaas zoals de namen van zijn neven met wie zijn vader in een grondconflict gewikkeld waren alsook de namen van zijn 'redders', twee oudere burens. Bovendien komt verzoekers relaas niet overeen met de chronologie van enkele algemeen bekende feiten, zoals het begin en einde van het talibanregime in Kabul.

Verzoeker tracht de tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop zijn vader is overleden te vergoelijken met de bewering dat het gaat om traumatische gebeurtenissen, die zich reeds vier jaar geleden hebben afgespeeld. Een dergelijke verklaring overtuigt geenszins. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker een element met een dermate grote impact op het leven van verzoeker zoals de moord op zijn vader. Dergelijke gebeurtenissen staan immers in het geheugen gegrift zo zij zich in werkelijkheid zouden voorgedaan hebben. De tegenstrijdigheden hierover klemmen des te meer nu de moord op verzoekers vader tevens de aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan was.

Verzoekers bewering dat hij namelijk nooit zou verklaard hebben vanuit Afghanistan naar Iran gevlucht te zijn rond 2001-2002 omdat de Taliban toen de macht hebben overgenomen vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde naar Iran te zijn gevlucht vanwege de Taliban die aan de macht kwamen die zijn vader zouden vervolgen wegens zijn bekering tot het sjiïsme (gehoorverslag, vraag 31). Verzoeker zou, nog volgens zijn verklaringen, van 1995 tot 2001-2002 in Kabul gewoond hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de Taliban reeds in september 1996 aan de macht kwamen in Kabul. Eind 2001 kwam het regime van de Taliban ten val. Aangezien verzoeker en zijn familie pas hierna Kabul hebben verlaten (2001-2002) kan dit inderdaad onmogelijk als gevolg van vervolging door de Taliban zijn geweest. Van iemand die een groot deel van zijn jeugd in Afghanistan doorbracht, mag verwacht worden dat hij het moment waarop de Taliban de macht overnamen, kan situeren. Dat verzoeker dit niet kan, hypothekeert de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In zo ver dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de situering van het moment waarop zijn tante is overleden en het moment dat hij Kabul heeft verlaten, in voorliggend verzoekschrift niet weerlegt, blijft deze onverminderd overeind. Verzoeker beweerde immers enerzijds dat zijn tante bij gevechten tussen "Sayyaf" en "Wahdat" in februari 1993 om het leven kwam dus nog vóór verzoeker naar Kabul verhuisde (gehoorverslag, vraag 165), terwijl verzoeker anderzijds beweert dat zijn tante stierf nadát hij Kabul had verlaten, dus ná 2001-2002 (gehoorverslag, vraag 166).

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden aan miscommunicatie en een gebrekkige vertaling. De Raad stelt echter vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker bij het begin van zijn gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep. Ook werd hem aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag, p. 2). Verzoeker die de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Bovendien heeft zijn advocaat aan het eind van het gehoor evenmin enige melding gemaakt van enig taal of vertaalprobleem. Integendeel verzoekers raadsman benadrukte dat dat het met een tolk een stuk duidelijker was, er meer gezegd is dan tijdens de consultaties (gehoorverslag). Gezien het voorgaande is het dus geenszins ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont tevens niet concreet aan in voorliggend verzoekschrift welke van zijn verklaringen die hij heeft afgelegd dan niet of foutief in het gehoorverslag zouden zijn opgenomen.

Verweerder kan bovendien worden bijgetreden waar deze stelt dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257; RvS 9 maart 2004, nr. 128.986). Uit het administratief dossier blijkt hoe dan ook dat het eigenlijke

onderzoek van verzoekers asielaanvraag niet in het Engels, maar wel in het Nederlands gebeurde. Het gehoorverslag werd immers in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is in het Nederlands opgesteld. Artikel 51/4 is bijgevolg niet geschonden. Verzoekers bewering dat hij omwille van het feit dat hij de Engelse taal niet machtig is en zodoende geen controle heeft, daar hij niet zou kunnen ingrijpen wanneer hij merkt dat er een fout in de vertaling is geslopen, is geenszins dienstig. Blijkens de verweernota wordt elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven.

Tot slot kan verzoekers verklaring dat data gegeven werden op basis van de Afghaanse jaar- en maantelling en niet volgens de Westerse berekening, evenmin een aannemelijke verklaring zijn voor de aangehaalde tegenstrijdige chronologie van verzoeker. Verzoeker toont immers in voorliggend verzoekschrift buiten zijn losse beweringen geenszins met concrete gegevens of elementen aan dat de omzetting van de Afghaanse kalender incorrect zou zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om in contact te komen met zijn familie terwijl hij zelf verklaard heeft dat zijn familie in gevaar was aangezien de kozijnen van zijn vader ermee hadden gedreigd iedereen van de familie te vermoorden en niemand in leven te laten. Waar verzoeker stelt dat hij niet weet waar zij zijn, of zij in leven zijn en niet weet hoe hij in contact zou moeten kunnen treden met zijn familie blijkt dan weer uit zijn verklaringen dat verzoeker eerder nieuws uit de regio trachtte te verzamelen dan nieuws over zijn familie (gehoorverslag, vragen 113-117) en hij bovendien verklaarde mensen ontmoet te hebben die uit dezelfde regio als zijn moeder afkomstig waren (gehoorverslag vraag 2). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat hij zich niet informeerde bij deze mensen indien zijn familie werkelijk in gevaar zou zijn. De nalatige handelingen van verzoeker en zijn manifest gebrek aan interesse over de evolutie van de problemen tussen zijn kozijnen en zijn familie doen ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet heeft de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat in deze de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden beoordeeld.

Vooreerst blijkt uit de bijgevoegde informatie bij de verweernota dat Qala Nazir, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, wel degelijk behoort tot de stad Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor

verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER